

Pentru Lynne

Mulțumiri

Sunt recunoscător pentru substanțialul ajutor primit din partea Writers Room, unde am depus bună parte din munca preliminară la această carte, precum și a Ragdale Foundation, unde am scris romanul. Mulțumesc, de asemenea, lui George Cabanas și lui Eddie Lama, dar și lui Jack Hitt și lui Paul Tough, care m-au familiarizat cu Kongji. Și, în cele din urmă, lui Sarah Elizabeth Miles, care jură că ar fi în stare să facă orice – chiar orice! – ca să-i apară numele într-o carte.

*Puiule, pui mic și rău,
Nu mai plânge, nu striga!
Taci odat', c-acuma, zău,
Vine Bonaparte să te ia.*

*Puiul meu, el e un zmeu
'Nalt și negru ca o turlă
Și-i mănâncă, dragul meu,
Pe copiii care urlă.*

*De-ți aude-a tale larme,
În galop trecând pe-aici,
Între fâlci o să te sfarme,
Bucățele mici, mici, mici.*

*Te va bate tare-tare,
Nemilos ca un satrap,
Și te-nghite, n-ai scăpare,
Cât ai zice hap, hap, hap.*

Cântec de leagăn englez

Capitolul 1

În ultima joi din luna martie, cândva între zece treizeci și unsprezece dimineața, Francine Khoury i-a spus soțului său că dă o fugă în oraș, că are ceva de cumpărat.

— la mașina mea, i-a sugerat el. N-am de mers nicăieri.

— E prea mare, a zis ea. Ultima dată, parcă aș fi condus un vapor.

— Cum vrei, a spus el.

Cele două mașini, a lui, un Buick Park Avenue, și a ei, o Toyota Camry, împărțeau garajul din spatele casei, o imitație de stil Tudor cu stucaturi din lemn situată pe Colonial Road între Seventy-eight și Seventy-ninth Street, în porțiunea Bay Ridge din Brooklyn. Francine a pornit motorul Toyotei, a dat cu spatele din garaj și a mers în marșarier până în stradă. La primul semafor pe roșu, a pus în casetofon o casetă cu muzică clasică. Beethoven, unul dintre ultimele lui cvartete. Acasă asculta jazz, genul preferat al lui Kenan, dar când se afla la volan punea muzică de cameră.

Era o femeie atrăgătoare, unu șaptezeci, 52 kilograme, lată în umeri, subțire la mijloc, șolduri bine șlefuite. Păr negru, luxuriant și buclat, pieptănat pe spate, care îi lăsa fața liberă. Ochi negri și nas acvilin, gură generoasă, cu buze pline.

În fotografii, are mereu gura închisă. Am înțeles că avea incisivi superiori proeminenți, că dinții de sus călcau mult peste cei de jos și că, din cauza aceasta, nu zâmbea prea des. În pozele de la nuntă, deși radiază prin toți porii, dinții îi rămân nevăzuți.

Avea un ten măsliniu, care se bronză repede și în profunzime. Soarele verii lăsase urme deja; ea și Kenan petrecuseră ultima săptămână din februarie pe plaja din Negril, în Jamaica. S-ar fi înnegrit și mai tare, dar Kenan o pusese să se dea cu loțiune de protecție și îi limitase orele de expunere la soare. „Nu te avantajează”, îi spusese. „Pielea prea bronzată nu e atrăgătoare. Un bob de strugure care stă prea mult la soare se transformă în stafidă.” Și ce era așa atrăgător la boabele de strugure, voise ea să știe. Sunt ferme și zemoase, îi spusese el.

După ce a parcurs o jumătate de cvartal, cam pe când era la colțul lui Seventy-eight cu Colonial, cineva a pornit motorul unei dube albastre. A mai lăsat-o să prindă avans o jumătate de cvartal, după care a tras de la bordură și a pornit după ea.

La Bay Ridge Avenue, ea a făcut dreapta, apoi iar stânga, pe Fourth Avenue, pe direcția nord. Când a ajuns la D'Agostino, la colțul Sixty-third Street, a încetinit și a manevrat Camry-ul într-un loc de parcare aflat o jumătate de stradă mai încolo.

Duba albastră a trecut pe lângă Camry, a dat ocol cvartalului și a parcat lângă un hidrant fix în fața supermagazinului.

Când Francine Khoury pleca de acasă, eu încă îmi luam micul dejun.

Stătusem treaz până târziu. Luasem cina cu Elaine la unul dintre restaurantele indiene de pe East Sixth Street, apoi ne duseserăm să vedem o nouă montare a piesei *Mother Courage* la Public Theater de pe Lafayette. Nu aveam locuri grozave, așa că ne-a fost greu să auzim toate replicile. Am fi vrut să plecăm la antract, dar unul dintre actori era iubitul unei vecine de-ale lui Elaine și voiam să mergem în culise la final, să-i spunem că a jucat fenomenal. Am ajuns să bem cu el la un bar de după colț. Dintr-un motiv care îmi scapă, localul era pur și simplu ticsit.

— M-am simțit super, i-am spus când am ieșit la aer. Trei ore nu am auzit o iotă din ce a spus pe scenă, iar în ultima oră nu l-am auzit deși era în fața mea. Sunt curios dacă totuși are voce.

— Piesa n-a ținut trei ore, a spus ea. Mai degrabă două jumate.

— Mie mi s-au părut trei.

— Mie cinci, a zis ea. Hai acasă.

Ne-am dus la ea. A făcut cafea pentru mine și o cană de ceai pentru ea și ne-am uitat la CNN o jumătate de oră, iar în timpul reclamelor am stat la povești. Apoi ne-am dus la culcare. După cam o oră, m-am ridicat și m-am îmbrăcat pe întuneric. Dădeam să ies din dormitor, când ea m-a întrebat unde plec.

— Scuze, am zis. Nu voiam să te trezesc.

— Nu face nimic. Nu ai somn?

— Se pare că nu. Sunt încordat. Nu știu de ce.

— Du-te să citești ceva în living. Sau deschide televizorul, nu mă deranjează.

— Nu, am răspuns. Sunt prea agitat. S-ar putea să mă calmez dacă fac o plimbare prin oraș.

Apartamentul lui Elaine este pe Fifty-first între First și Second. Hotelul meu, Northwestern, este pe Fifty-seventh între Eighth și Ninth. Afară era suficient de rece încât să mă gândesc prima dată să iau un taxi, dar după ce am mers pe jos un cvartal, n-am mai simțit frigul.

Când așteptam să se schimbe un semafor, am zărit întâmplător luna printre două clădiri înalte. Era aproape plină, dar asta nu mă mira. Noaptea însăși avea ceva de lună plină, punea sângele în mișcare. Aveam chef să fac ceva și nu știam ce.

Dacă Mick Ballou ar fi fost în oraș, m-aș fi putut duce să-l caut la birtul lui. Dar era plecat din țară, iar un birt, de orice fel, nu era bun pentru mine, așa fără astâmpăr cum mă simțeam. M-am dus acasă și am luat o carte și, cândva în jurul orei patru, am stins lumina și am adormit.

La zece, eram după colț, la Flame. Am luat un mic-dejun frugal și am citit un ziar, dând mai mult atenție știrilor despre fărădelegile locale și paginilor sportive. La nivel global ne aflam între crize, așa că nu mă prea interesa imaginea de ansamblu. E nevoie ca lucrurile să-și ia serios razna ca să mă intereseze problemele naționale și internaționale. În rest, acestea mi se par prea îndepărtate și mintea mea refuză să le ia în seamă.

Și, Doamne, chiar aveam timp pentru toate știrile, plus mica publicitate și anunțurile de angajare. Cu o săptămână înainte prestasem trei zile de muncă la Reliable, o mare agenție de detectivi cu birouri în Flatiron Building, dar de atunci nu mai avuseseră nimic pentru mine și trecuseră ani buni de când nu mai lucrasem pe cont propriu. Stăteam destul de bine cu banii ca să nu fiu nevoit să muncesc, dar nu m-aș fi codit dacă aș fi primit ceva de făcut. Sentimentul de neastâmpăr din noaptea anterioară nu trecuse odată cu ivirea zorilor. Încă nu-mi dădea pace, era ca o ușoară febră a sângelui, o mâncărime adânc sub piele, unde nu te poți scărpinga.

Francine Khoury a stat o jumătate de oră la D'Agostino, ocupată să umple coșul de cumpărături. A plătit cu banii jos. Un angajat tinerel i-a pus cele trei pungi în cărucior și a însoțit-o afară din magazin, până la locul unde-și lăsase mașina.

Duba albastră încă era parcată lângă hidrant. Ușile din spate erau deschise și din ea coborâseră doi bărbați, care acum stăteau pe trotuar, aparent analizând ce scria pe o foaie prinsă pe mapa cu clemă aflată în mâna unuia dintre ei. Când Francine a trecut pe lângă ei, însoțită de angajatul magazinului, bărbații au măsurat-o din priviri. Pe când ea deschidea portbagajul Camry-ului, ei urcaseră înapoi în mașină și închiseseră ușile.

Tânărul i-a pus pungile în portbagaj. Francine i-a dat doi dolari, adică dublu față de cât îi dădeau cei mai mulți, ce să mai vorbim despre surprinzător de marele procent al celor care nu lăsau niciun

bacșiș. Kenan o învățase să dea bacșișuri grase; nu exagerate, ci generoase. „Ne permitem oricând să fim generoși”, îi spusese el.

Tânărul a dus căruciorul înapoi la magazin. Francine a urcat la volan, a pornit motorul și a luat-o spre nord pe Forth Avenue.

Duba albastră s-a ținut după ea la distanță de o jumătate de cvartal.

Nu cunosc exact ruta pe care urmat-o Francine de la D'Agostino până la magazinul cu bunuri de import de pe Atlantic Avenue. Ar fi putut să rămână pe Fourth Avenue până la Atlantic, ar fi putut să intre în South Brooklyn pe drumul expres Gowanus. Nu ai de unde să știi, plus că nici nu are importanță. În orice caz, ideea e că a ajuns la locul unde Atlantic Avenue se intersectează cu Clinton Street. Acolo, pe colțul sud-vestic, este un restaurant sirian numit Alep și lângă el, pe Atlantic, este o piață alimentară, de fapt un magazin mare de delicatese numit *The Arabian Gourmet* (Francine nu-i spunea așa niciodată; ca majoritatea clienților, spunea că se duce la Ayoub, după numele fostului proprietar, care vânduse afacerea și se mutase în San Diego cu zece ani în urmă).

Francine a parcat într-un loc cu taxă pe partea de nord a Atlantic Avenue, oarecum vizavi de *The Arabian Gourmet*. S-a dus pe jos la colț, a așteptat să se schimbe semaforul, a traversat strada. Când ea intra în magazinul alimentar, duba albastră era parcată în zona de deservire din fața restaurantului Alep, imediat lângă *The Arabian Gourmet*.

Nu a stat mult în magazin. A cumpărat doar câteva lucruri și n-a avut nevoie de ajutor să le transporte. A ieșit de acolo la aproximativ 12:20. Purta o haină din păr de cămilă peste niște pantaloni largi gri-cărbune și două pulovere, un cardigan bej croșetat din fir gros peste o helancă ciocolatie. Avea poșeta pe umăr și într-o mână ducea punga de plastic cu cumpărături, iar în cealaltă avea cheile de la mașină.

Ușile din spate ale dubei erau deschise și cei doi bărbați care coborâseră pe acolo înainte erau iarăși pe trotuar. Când Francine a părăsit magazinul, aceștia s-au apropiat de ea, din ambele părți. În același timp, un al treilea bărbat, șoferul, a pornit motorul.

Unul dintre bărbați a spus:

— Doamna Khoury?

Ea s-a întors și el și-a deschis și închis portmoneul dintr-o mișcare iute, doar cât ea să vadă insigna scânteind, sau poate nici măcar asta.

Al doilea bărbat a spus:

— Trebuie să veniți cu noi.

— Cine sunteți? a întrebat ea. Despre ce e vorba, ce vreți?

Au apucat-o fiecare de un braț. Înainte ca ea să își dea seama ce se întâmplă, bărbații au grăbit-o pe trotuar și au urcat-o în spatele dubei. În câteva secunde erau înăuntru cu ea și ușile erau închise iar mașina se desprindea de la bordură, înscriindu-se în trafic.

Deși era în toiul zilei și deși răpirea a avut loc pe o arteră comercială aglomerată, aproape nimeni nu s-a aflat într-o poziție bună pentru a vedea cele întâmplate, iar puținele persoane care au fost, totuși, martore habar n-au avut la ce anume asistau. Totul trebuie să se fi petrecut foarte repede.

Dacă Francine a fi făcut un pas în spate și ar fi strigat când ei s-au apropiat de ea...

Dar n-a făcut-o. Înainte să poată face ceva, era deja în mașină, cu ușile închise. Poate că a strigat atunci sau poate că s-a zbătut – ori măcar a încercat. Însă era, deja, prea târziu.

Știi precis unde eram când femeia a fost răpită. M-am dus la ședința de prânz a grupului Fireside, care în timpul săptămânii se reunește între 12:30 și 1:30 la Y pe West Sixty-third Street. Am ajuns acolo devreme, așa că aproape sigur stăteam pe scaun cu o ceașcă de cafea în mână când cei doi au înșfăcat-o pe Francine de pe trotuar și au tras-o pe ușile din spate ale dubei lor.